

Paul van Loon

HET
BEGIN

Illustraties Efteling

Leopold | Efteling

Vrijdag,
13 oktober 1876

Niks ervan,' zei Damian Sauvage met een boze blik naar Isabella en Florian. Zijn borstelige wenkbrauwen priemden als hoorntjes in hun richting.

'Ik heb het al vaker gezegd: jullie blijven uit de buurt van de abdij.

Dat is geen veilige plek voor kinderen. Daar sluimert het Onnoembare. Daar sluipt onheil rond.

Blijf er weg! Begrepen?'

Isabella keek naar Florian en rolde met haar ogen. Altijd weer dat Onnoembare, dacht ze. Waarvan niemand wist wat het was.

'Ja hoor, vader. We hebben het begrepen.'

Florian knikte alleen maar zonder met zijn ogen te rollen. Ze hadden twee verschillende kleuren.

Zijn rechteroog was okergeel en zijn linkeroog blauw. Op school werd hij daarmee gepest. Heksenkind, zeiden ze.

‘Trek je er niks van aan,’ zei Isabella altijd tegen hem. ‘Het zijn bijgelovige idioten die zoiets beweren.’

Damian pakte zijn jas en zette zijn zwarte hoed op. ‘Ik moet gaan, anders kom ik te laat.’

‘Maar vader, u gaat zelf wél naar de abdij om met het orkest te spelen,’ zei Isabella. ‘Dan mogen wij toch wel komen kijken? Ik houd erg van uw vioolspel,’ voegde ze er met een vleiend lachje aan toe.

Damian schudde zijn hoofd.

‘Ik móét wel gaan omdat ik nou eenmaal in het orkest van Joseph Charlatan speel. Daar verdien ik de kost mee.’

Damian pakte zijn vioolkist en keek nog een keer met een strenge blik naar Isabella en Florian.

‘Zorg ervoor dat jullie in bed liggen en slapen als ik thuiskom,’ zei hij. ‘Morgana komt dadelijk, zodat jullie niet alleen zijn.’

Omdat Damian vaak met het orkest op reis moest, huurde hij soms een oppas. Morgana Malfleur was een strenge dame in lange, ruisende rokken, die geen tegenspraak duldde. Isabella en Florian waren allebei een beetje bang voor haar donkere ogen en haar scherpe neus.

Ze keken Damian na, tot hij de nacht in liep en de

THE SIGNMAKER'S
TAN ROOM

deur achter hem in het slot viel.

‘Klaar?’ zei Isabella.

Florian knikte.

‘Snel dan, voor Morgana er is, want dan kunnen we niet meer weg.’

Vlug trokken ze hun jassen aan, liepen naar buiten en sloten de deur achter zich. De straat baadde in het mistige licht van de volle maan en aan het einde verdween de donkere gestalte van Damian Sauvage met de vioolkist onder zijn arm om de hoek.

Zachtjes slopen Isabella en Florian achter hun pleegvader aan en ze volgden hem op een afstand in de schaduwen van de huizen.

‘Ssst, wegduiken,’ siste Isabella opeens.

Ze wees naar de figuur die aan de overkant van de straat liep. Haar paraplu tikte op de straatstenen, terwijl ze met ferme tred

in de richting van hun huis liep.
'Hihi, ze heeft ons niet gezien,'
lachte Florian zachtjes.

Isabella knikte. 'Morgana gaat
eerst roepen en als wij geen
antwoord geven, gaat ze ons
zoeken, alle ruimtes in het
huis inspecteren...'

‘Onder alle bedden kijken, in alle kasten,’ ging Florian verder. ‘Dus ze is nog wel een uurtje bezig.’

Ze keken elkaar aan en gniffelden.

‘Kom op, naar de abdij,’ zei Isabella en ze holden door de schaduwen achter Damian aan, die een donkere stip was in de verte...

